

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1317/2025
25.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Иване Делић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК. бр. 562/21 од 12.08.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 873/24 од 29.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Иване Делић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК. бр. 562/21 од 12.08.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 873/24 од 29.04.2025. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници ЗК. бр. 562/21 од 12.08.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године у коју се урачунава време проведено у притвору од 20.08.2021. године до 28.09.2021. године. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, на начин како је то ближе наведено у изреци првостепене

пресуде, док је оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 873/24 од 29.04.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужилаштва у Лозници, окривљеног АА и његових бранилаца, па је пресуда Основног суда у Лозници ЗК. бр. 562/21 од 12.08.2024. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Ивана Делић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 10) и члана 439. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поново суђење или другостепеном суду ради поновног одлучивања по жалбама одбране, с тим да у смислу одредбе члана 488. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до окончања поступка пред Врховним судом.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног поднетим захтевом за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и наводи да се осуђујуће пресуде заснивају на незаконитом доказу. Као незаконит доказ бранилац означава исказе испитаних сведока ББ, ВВ и ГГ датих на записнику о главном претресу од 21.12.2022. године, при чему се незаконитост ових исказа, по наводима браниоца, огледа у чињеници да је констатовано да ови сведоци изјављују сагласно записницима о саслушању пред Основним јавним тужиоцем у Лозници, а да није констатовано да је записник код ОЈТ Лозница од 26.08.2021. године прочитан, већ је само наведено да сведоци казују сагласно том записнику, на који начин чланови већа нису имали прилику да се упознају са садржином овог записника.

Из списка предмета утврђује се да је на главном претресу одржаном дана 21.12.2021. године испитан сведок ВВ, који је, на основу члана 96. ЗКП, положио заклетву и поучен је о свему у смислу члана 401. ЗКП, па је наведено да „сведок у свему исказује као на записницима ОЈТ Лозница од 25.09.2020. године и од 26.08.2021. године“, након чега се, одговарајући на питање браниоца, прецизније изјаснио о појединим стварима те прецизирао и појаснио свој исказ. Потом је и сведок ГГ, у смислу члана 401. ЗКП, опоменут да је дужан да говори истину и да не сме ништа да прећути, затим упозорен да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања ако је вероватно да би тиме изложио себе или

блиско лице тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, да је положио заклетву на основу члана 96. ЗКП, а потом остао у свему као на записницима ОЈТ Лозница од 25.09.2020. године и од 06.09.2021. године а потом је одговарао и на питање браниоца којима је појаснио одређене ствари. Осим тога, из списка предмета произилази да је сведок ББ на исти начин упозорен о свим члановима законима којим је уређено испитивање сведока и да након што је сходно законским одредбама поучен правилно од стране суда о својим правима и обавезама, исти је навео да остаје у свему као на записнику ОЈТ Лозница од 26.08.2021. године.

Имајући у виду напред наведено, по налажењу Врховног суда, суд извођењем ових доказа, на описани начин, није учинио повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер овакав начин испитивања сведока не чини такав доказ незаконитим, па су супротни наводи браниоца изнети у поднетом захтеву оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да у осуђујућој пресуди суд није дао разлоге зашто није ценио као доказ вансудско поравнање које је окривљени закључио са сваким од оштећених лица, нити зашто као особито олакшавају околност није ценио држање окривљеног после извршног кривично дела, нити је дао разлоге о закључку да прихвата спровођење извршног поступка као потпуно законитог иако се спроводи на адреси родитеља туженог, а којим свим наводима указује суштински на учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац оспорава оцену одбране окривљеног и наводи да је суд погрешно када није поклатио веру одбрани окривљеног у погледу чињенице да је имао разлога да буде у стању раздражености, а потом оспорава и начин на који је суд вршио оцену исказа сведока ДД и ЂЂ, при том занемарујући чињеницу да је сведок ЂЂ исказао да окривљени живи у ..., да тамо има кућу и радњу, а коју чињеницу је суд морао да утврди, јер погрешним и непотпуним утврђењем суда дошло се до погрешног закључка да окривљени није имао разлог да буде у стању раздражености. Оваквим наводима којима бранилац оспорава оцену изведених доказа суштински указује да је побитаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те је на наведени начин учињена и повреда кривичног закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којом су прописани разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд у овим деловима захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише да је побитаним пресудама учињена и повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП и члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, који представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, како бранилац окривљеног у образложењу захтева не образлаже у чему се састоје истакнуте повреде, то је Врховни суд оценио да у овим деловима захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у

смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 485. став 4. и 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**